

[Opmerkingen van Finland]

Zaak C-345/09 *

Stuk ingediend door:

Finse regering

Naam van de zaak:

Van Delft e.a.

Datum van indiening:

21 december 2009

[texte]

1. De Nederlandse rechter heeft zich tot het Hof van Justitie van de Europese Unie gewend met een verzoek om een prejudiciële beslissing over de toepassing van verordening nr. 1408/71¹ betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels en verordening nr. 574/72² tot de uitvoering daarvan, alsmede de uitlegging van de bepalingen van het Verdrag inzake het vrije verkeer van werknemers en diensten.

2. De verwijzende rechter wenst te vernemen of de genoemde verordeningen en verdragsbepalingen aldus kunnen worden uitgelegd dat een persoon de mogelijkheid heeft de inschrijving in zijn woonstaat als bedoeld in artikel 29 van verordening nr. 574/72 achterwege te laten en zodoende ervoor kan kiezen om, voor wat betreft gezondheidsdiensten in zijn woonstaat, af te wijken van de in de genoemde verordeningen vastgelegde regeling inzake de coördinatie van de sociale zekerheid, en zich op die manier kan onttrekken aan de verplichting tot betaling van een socialezekerheidsbijdrage, die is opgenomen in de nationale regeling van de lidstaat voor rekening waarvan gezondheidsdiensten aan hem worden verstrekt.

* Procestaal: Nederlands.

- 1 – Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).
- 2 – Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 74, blz. 1).

3. Alvorens een juridische beoordeling te maken, geeft Finland een beknopte uiteenzetting van het hoofdgeding en de relevante bepalingen van het Unierecht. Finland maakt geen opmerkingen over specifieke punten van het bij de verwijzende rechter aanhangige geding, en bijgevolg evenmin over de uitlegging van de Nederlandse wettelijke regeling en het bepaalde in bijlage VI, R, punt 1, sub a en b, bij verordening nr. 1408/71.

Feiten

4. In het hoofdgeding komt een groep Nederlandse gepensioneerden die in andere lidstaten van de Unie wonen, op tegen nationale wettelijke voorschriften op grond waarvan over hun Nederlandse pensioen een socialezekerheidsbijdrage wordt geheven. Appellanten zijn van oordeel dat zij niet kunnen worden onderworpen aan de verplichte ziektekostenverzekering ingevolge de sinds begin 2006 in Nederland in werking getreden wet; zij hebben zich op een andere wijze voorzien van een adequate ziektekostenverzekering, en vallen mitsdien voor wat gezondheidsdiensten betreft niet onder de bij verordening nr. 1408/71 ingestelde regeling inzake de coördinatie van de sociale zekerheid.

5. Appellanten waren op grond van de vóór 2006 in Nederland geldende wettelijke regeling niet gedekt door een algemene ziektekostenverzekering, maar dienden een particuliere verzekering af te sluiten voor de ziektekosten. Als gevolg van de wijziging in de wettelijke regeling is voor appellanten de verplichting ontstaan een socialezekerheidsbijdrage te betalen, die rechtstreeks wordt ingehouden op het van Nederland ontvangen ouderdoms- en invaliditeitspensioen, ter dekking van de door de pensioentrekkenden in een andere lidstaat gemaakte medische kosten die op grond van verordening nr. 1408/71 voor rekening van Nederland komen.

6. Appellanten betwisten de inhouding van de socialezekerheidsbijdrage en stellen dat burgers van de Unie op grond van het Unierecht de keuze hebben om hetzij zich in hun woonstaat in te schrijven bij het stelsel van openbare gezondheidszorg hetzij niet aan het stelsel deel te nemen.

Relevante wetgeving van de Unie

7. Artikel 28 van verordening nr. 1408/71 bepaalt:

„1. De rechthebbende op een pensioen of rente verschuldigd krachtens de wettelijke regeling van een lidstaat, of op pensioenen of renten verschuldigd krachtens de wettelijke regelingen van twee of meer lidstaten, die geen recht op prestaties heeft op grond van de wettelijke regeling van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont, heeft niettemin zelf, evenals zijn

gezinsleden, recht op deze prestaties, voor zover hij op grond van de wettelijke regeling van de voor de pensioenverzekering bevoegde lidstaat, of van ten minste één van de voor deze verzekering bevoegde lidstaten, eventueel met inachtneming van artikel 18 en van bijlage VI recht op prestaties zou hebben, indien hij op het grondgebied van de betrokken staat woonde. De prestaties worden verleend op de volgende voorwaarden:

a) de verstrekkingen worden voor rekening van het in lid 2 bedoelde orgaan verleend door het orgaan van de woonplaats, alsof de betrokkene recht had op een pensioen of een rente krachtens de wettelijke regeling van de staat op het grondgebied waarvan hij woont, en hij recht op verstrekkingen had;

b) de uitkeringen worden in voorkomend geval verleend door het overeenkomstig lid 2 bepaalde bevoegde orgaan volgens de wettelijke regeling welke door dit orgaan wordt toegepast. Deze uitkeringen kunnen evenwel, in overleg tussen het bevoegde orgaan en het orgaan van de woonplaats, door dit laatste orgaan voor rekening van het eerste worden verleend volgens de wettelijke regeling van de bevoegde staat.

2. In de in lid 1 bedoelde gevallen komen de verstrekkingen voor rekening van het overeenkomstig de volgende regels vastgestelde orgaan:

a) indien de rechthebbende krachtens de wettelijke regeling van één lidstaat recht op bedoelde verstrekkingen heeft, komen deze voor rekening van het bevoegde orgaan van deze staat;

b) indien de rechthebbende krachtens de wettelijke regelingen van twee of meer lidstaten recht op bedoelde verstrekkingen heeft, komen deze voor rekening van het bevoegde orgaan van de lidstaat aan de wettelijke regeling waarvan de rechthebbende het langst onderworpen is geweest; ingeval de toepassing van deze regel ertoe leidt dat de verstrekkingen voor rekening van meer dan een orgaan komen, komen zij voor rekening van het orgaan, dat de wettelijke regeling toepast waaraan de rechthebbende het laatst onderworpen is geweest.”

8. Artikel 28 bis van verordening nr. 1408/71 bepaalt:

„Indien de rechthebbende op een pensioen of rente, verschuldigd krachtens de wettelijke regeling van een lidstaat, of op pensioenen of renten, verschuldigd krachtens de wettelijke regelingen van twee of meer lidstaten, woont op het grondgebied van een lidstaat waarvan de wettelijke regeling voor het recht op verstrekkingen geen voorwaarden stelt inzake de verzekering of de arbeid en krachtens de wettelijke regeling waarvan geen pensioen of rente verschuldigd is, komen de aan hem en aan zijn gezinsleden verleende verstrekkingen voor rekening van het overeenkomstig artikel 28, lid 2, bepaalde orgaan van een van de ter zake van pensioenen bevoegde lidstaten, voor zover de betrokken rechthebbende en zijn gezinsleden recht

zouden hebben op deze verstrekkingen krachtens de wettelijke regeling die wordt toegepast door het bedoelde orgaan indien zij woonden op het grondgebied van de lidstaat waar dit orgaan is gevestigd.”

9. Artikel 33, lid 1, van verordening nr. 1408/71 luidt:

„1. Het orgaan van een lidstaat dat een pensioen of rente verschuldigd is en dat een wettelijke regeling toepast waarin is bepaald, dat voor rekening van een pensioen- of rentetrekker bijdragen of premies worden ingehouden om de kosten van de prestaties bij ziekte en moederschap te dekken, is gemachtigd deze bedragen, berekend overeenkomstig de betrokken wettelijke regeling, in te houden op het pensioen of de rente welke dit orgaan verschuldigd is, voor zover de prestaties krachtens de artikelen 27, 28, 28 bis, 29, 31 en 32 voor rekening van een orgaan van bedoelde lidstaat komen.

2. Wanneer de pensioen- of rentetrekker in de in artikel 28 bis bedoelde gevallen krachtens de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont, uit hoofde van zijn woonplaats aldaar, premies of soortgelijke inhoudingen verschuldigd is voor de dekking van de kosten van prestaties wegens ziekte of moederschap, zijn deze niet invorderbaar.”

10. Artikel 29 van verordening nr. 574/72 bepaalt, voor zover relevant:

„1. Om op het grondgebied van de lidstaat waar hij woont in aanmerking te komen voor verstrekkingen krachtens artikel 28, lid 1, en artikel 28 bis van de verordening, is de pensioen- of rentetrekker verplicht zich en zijn in dezelfde lidstaat wonende gezinsleden te doen inschrijven bij het orgaan van de woonplaats, onder overlegging van een verklaring waarin wordt bevestigd dat hij krachtens de wettelijke regeling of krachtens één der wettelijke regelingen op grond waarvan een pensioen of rente verschuldigd is, voor zichzelf en voor zijn gezinsleden recht op genoemde verstrekkingen heeft.

2. Deze verklaring wordt op verzoek van de pensioen- of rentetrekker door het orgaan of één der organen die pensioen of rente verschuldigd zijn of, in voorkomend geval, door het orgaan dat over het recht op verstrekkingen moet beslissen, afgegeven, zodra de pensioen- of rentetrekker voldoet aan de voorwaarden voor het ingaan van het recht op deze verstrekkingen. Indien de pensioen- of rentetrekker de verklaring niet overlegt, verzoekt het orgaan van de woonplaats het orgaan of de organen die het pensioen of de rente verschuldigd zijn of, in voorkomend geval, het hiertoe gerechtigde orgaan daarom. In afwachting van de ontvangst van deze verklaring kan het orgaan van de woonplaats de pensioen- of rentetrekker en zijn in dezelfde lidstaat wonende gezinsleden voorlopig inschrijven op vertoon van de door dit orgaan toegelaten bewijsstukken. Deze inschrijving is voor het orgaan dat de

kosten van de verstrekkingen moet dragen slechts bindend, wanneer laatstgenoemd orgaan de in lid 1 bedoelde verklaring heeft afgegeven.

[...]

6. De Administratieve Commissie stelt zo nodig vast op welke wijze het orgaan wordt bepaald dat in het geval bedoeld in artikel 28, lid 2, sub b, van de verordening, de kosten van de verstrekkingen moet dragen.”

Juridische beoordeling

De eerste prejudiciële vraag

11. De verwijzende rechter wenst met zijn eerste prejudiciële vraag in wezen te vernemen of een nationale wettelijke bepaling onverenigbaar is met de artikelen 28, 28 bis en 33 van verordening nr. 1408/71 en het bepaalde in bijlage VI, R, punt 1, sub a en b, bij verordening nr. 1408/71, voor zover bij een rechthebbende op pensioen of rente die in beginsel aanspraken kan ontlenen aan de artikelen 28 en 28 bis van verordening nr. 1408/71 eveneens een socialezekerheidsbijdrage kan worden geheven over zijn Nederlandse pensioen of rente wanneer geen inschrijving als bedoeld in artikel 29 van verordening nr. 574/72 heeft plaatsgevonden.

12. Finland wijst er om te beginnen op dat, zoals het Hof in zijn rechtspraak heeft verklaard, de artikelen 28 en 28 bis van verordening nr. 1408/71 voorzien in een bijzondere regeling om in het geval van pensioen- of rentetrekkingen die in een andere lidstaat wonen dan de lidstaat die het pensioen of de rente verschuldigd is, te kunnen uitmaken welk orgaan de in dat artikel bedoelde prestaties moet verlenen en welke wetgeving toepasselijk is.³

13. Volgens artikel 33 van verordening nr. 1408/71 is het orgaan van een lidstaat dat een pensioen of rente verschuldigd is en dat een wettelijke regeling toepast waarin is bepaald, dat voor rekening van een pensioen- of rentetrekker bijdragen of premies worden ingehouden om de kosten van de prestaties bij ziekte te dekken, gemachtigd deze bedragen, berekend overeenkomstig de betrokken wettelijke regeling, in te houden op het pensioen of de rente welke dit orgaan verschuldigd is, voor zover de verstrekkingen wegens ziekte voor rekening van een orgaan van bedoelde lidstaat komen.

14. De artikelen 28 en 28 bis van verordening nr. 1408/71 waarborgen een pensioen- of rentetrekker het recht op verstrekkingen wegens ziekte, waarbij de woonstaat wat dat betreft een verplichting wordt opgelegd, ongeacht of de pensioen- of rentetrekker daarvan gebruikmaakt. Volgens Finland blijkt uit de bewoordingen van de artikelen niet dat de gemeenschapswetgever het recht op

3 – Zie bijvoorbeeld arresten van 10 januari 1980, Jordens-Vosters (69/79, Jurispr. blz. 75, punt 12), en 3 juli 2003, Van der Duin en ANOZ Zorgverzekeringen (C-156/01, Jurispr. blz. I-7045, punt 39).

verstrekkingen, de verplichting die te verlenen alsmede de verplichting om premie te betalen afhankelijk had willen stellen van de keuze van de betrokkene, waardoor deze zich zou kunnen onttrekken aan inhoudingen op het pensioen of de rente als bedoeld in artikel 33.⁴ De lidstaten dienen de verstrekkingen waarin hun wettelijke regeling voorziet te verlenen, zonder dat het bestaan van deze verplichting op enigerlei wijze afhankelijk is van de wilsuiting van de in de artikelen bedoelde pensioen- of rentetrekker.

15. Finland stelt in de eerste plaats dat de verwezenlijking van de doelstelling van de regeling van verordening nr. 1408/71 en de bijbehorende toepassingsverordening nr. 574/72 door een keuzerecht zoals hierboven bedoeld in gevaar zou worden gebracht.

16. De door de verordeningen in het leven geroepen regeling heeft tot doel, het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Unie te verzekeren, ook na hun pensionering, met inachtneming van de eigen kenmerken van de socialezekerheidswetgevingen van de lidstaten.⁵ Deze doelstelling zou worden ondergraven wanneer de wetgever zou zijn gedwongen te aanvaarden dat iemand het recht heeft om af te wijken van zijn uit de socialezekerheidswetgeving voortvloeiende rechten en plichten. Naar de mening van Finland omvat de inachtneming van de eigen kenmerken van de socialezekerheidswetgevingen van de lidstaten derhalve eveneens de bevoegdheid van lidstaten om alle onder hun jurisdictie vallende particulieren onder de toepassing van hun wetgeving inzake premies en bijdragen te doen vallen, rekening houdend met de coördinatievoorschriften van bovengenoemde verordeningen.

17. In de tweede plaats is volgens Finland het toestaan van een keuzemogelijkheid niet gerechtvaardigd, omdat iedere andere uitlegging ongerechtvaardigd afbreuk zou doen aan het functioneren van de uit de nationale socialezekerheidsregelingen voortgekomen stelsels van de lidstaten, doordat daarmee het ontstaan van verschillende misbruiksituaties in de hand wordt gewerkt, wat aldus negatieve gevolgen zou hebben voor het financiële evenwicht en de financiering van deze stelsels.

18. Bijvoorbeeld in een staat als Finland, waar een gemeente krachtens de nationale wettelijke regeling verplicht is aan al haar inwoners gezondheidsdiensten aan te bieden⁶, zou de mogelijkheid om te kiezen in de praktijk tot gevolg kunnen hebben dat een pensioen- of rentetrekker van een andere lidstaat die in de gemeente woonachtig is, gezondheidsdiensten zou kunnen ontvangen zonder dat Finland de daaraan verbonden kosten op grond van

4 – Anders dan bijvoorbeeld in artikel 17 bis van verordening nr. 1408/71, waarin de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een keuzerecht met betrekking tot de van toepassing zijnde regelgeving op personen die recht hebben op pensioen(en) of rente(n) krachtens de wetgeving van een of meer lidstaten, is in artikel 28 inzake diensten op het gebied van de sociale zekerheid geen keuzerecht opgenomen.

5 – Zie de tweede en de vierde overweging van de considerans van verordening nr. 1408/71.

6 – § 14 van de Kansanterveyslaki (66/1972; nationale wet betreffende de volksgezondheid).

de verordeningen zou kunnen verhalen op de andere lidstaat. Voorts zou het op grond van de coördinatievoorschriften van voornoemde verordeningen niet mogelijk zijn om ziekenzorgpremies of andere verzekeringsbijdragen bij deze personen te heffen voor de in Finland verleende gezondheidsdiensten.

19. Het toestaan van een keuzemogelijkheid zou er bovendien toe kunnen leiden dat een persoon die daarvan gebruikmaakt inschrijving achterwege laat zolang de toegang tot prestaties in verband met ziekte wat hem betreft niet aan de orde is. Dat betekent dat hij zich onttrekt aan betaling van socialezekerheidspremies naargelang zijn individuele situatie dat toelaat en mitsdien aan het leveren van een bijdrage aan de financiering van de op solidariteit gebaseerde sociale zekerheid.

20. Verder meent Finland dat de in artikel 29 van verordening nr. 574/72 bedoelde inschrijving niet in die zin een constitutieve betekenis heeft dat een persoon, door inschrijving achterwege te laten, op geldige wijze afstand zou kunnen doen van zijn rechten op prestaties in zijn woonstaat en zich zodoende kan onttrekken aan betaling van socialezekerheidsbijdragen overeenkomstig de wettelijke regeling van de staat die opkomt voor de kosten en waar het recht op pensioen of rente is verworven. De inschrijving moet louter worden gezien als een rechtshandeling waarmee een bestaande situatie wordt vastgesteld.⁷

21. Om bovengenoemde redenen meent Finland dat een bepaling van nationaal recht die voorziet in de mogelijkheid een socialezekerheidsbijdrage in te houden op een pensioen of een rente, zelfs wanneer de betrokkene zich niet heeft ingeschreven in zijn woonstaat als bedoeld in artikel 29 verordening nr. 574/72, niet onverenigbaar is met de bepalingen van verordening nr. 1408/71 en verordening nr. 574/72 tot de uitvoering daarvan.

De tweede prejudiciële vraag

22. De verwijzende rechter vraagt zich in de tweede plaats af of een bepaling van nationaal recht als hiervoor bedoeld verenigbaar is met artikel 45 VWEU, waarin het recht van vrij verkeer van werknemers is verzekerd, en artikel 21 VWEU, waarin het recht van vrij verkeer voor burgers van de Unie is verzekerd.

23. Finland stelt in de eerste plaats dat de vraag of artikel 45 VWEU op het hoofdgeding van toepassing kan zijn, beoordeeld zou moeten worden in het licht van de vroegere beroepswerkzaamheden van appellanten. Volgens de rechtspraak van het Hof kunnen de personen die hun volledige beroepswerkzaamheid hebben uitgeoefend in de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn en pas na hun pensionering gebruik hebben gemaakt van hun recht om in een andere lidstaat te verblijven zonder de bedoeling te hebben daar een werkzaamheid in loondienst uit te oefenen, zich niet beroepen op het bij artikel 45 VWEU gewaarborgde beginsel

7 – Zie arresten van 10 februari 2000, FTS (C-202/97, Jurispr. blz. I-883, punt 50), en 30 maart 2000, Banks e.a. (C-178/97, Jurispr. blz. I-2005, punt 53).

van vrij verkeer.⁸ Uit de verwijzingsbeschikking blijkt niet of appellanten voldoen aan bovenstaande criteria.

24. Finland stelt in de tweede plaats dat, ongeacht de toepasselijkheid van artikel 45 VWEU, volgens artikel 21, lid 1, VWEU een burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

25. Het Hof heeft in zijn rechtspraak uitgemaakt dat de door het Verdrag toegekende rechten op het gebied van vrij verkeer van burgers van de Unie niet hun volle werking kunnen ontplooiën indien een burger van een lidstaat zou kunnen worden ontmoedigd deze rechten uit te oefenen doordat zijn verblijf in een andere lidstaat wordt belemmerd door een regeling van zijn lidstaat van herkomst, die hem benadeelt wegens het enkele feit dat hij deze rechten heeft uitgeoefend.⁹ Het Hof heeft verder geoordeeld dat het in strijd met het beginsel van het vrije verkeer zou zijn indien een persoon in de lidstaat waarvan hij onderdaan is, minder gunstig kon worden behandeld dan indien hij geen gebruik had gemaakt van de door het Verdrag verleende rechten inzake vrij verkeer.¹⁰

26. Naar de mening van Finland wordt het verblijf van iemand in een andere lidstaat niet belemmerd noch wordt hij minder gunstig behandeld wanneer over zijn pensioeninkomen een socialezekerheidsbijdrage wordt geheven ter dekking van de kosten van de prestaties waarop hij op grond van artikel 28 van verordening nr. 1408/71 recht heeft, ongeacht de in artikel 29 van verordening nr. 574/72 bedoelde inschrijving, in aanmerking nemende dat hij een vergelijkbare bijdrage zou hebben moeten betalen indien hij zou wonen in de lidstaat waarvan hij onderdaan is.

27. Verder meent Finland dat een lidstaat in beginsel gerechtigd is om een socialezekerheidsbijdrage te heffen in het kader van de financiering van zijn stelsel van gezondheidszorg ter dekking van de kosten van zorg voor de personen die onder zijn wettelijke regeling vallen. Dit recht is uitdrukkelijk voorzien in artikel 33 van verordening nr. 1408/71.

28. Verordening nr. 1408/71 beoogt geen harmonisatie, maar coördinatie van de nationale wettelijke regelingen inzake sociale zekerheid van de lidstaten. In die omstandigheden zijn verschillen tussen de nationale stelsels van gezondheidszorg onvermijdelijk en kan volgens Finland een burger van de Unie niet met een beroep op artikel 21, lid 1, VWEU aanvoeren dat verplaatsing naar een andere lidstaat voor de sociale zekerheid neutraal is. Zoals het Hof reeds heeft verklaard, kan een verplaatsing, gelet op de verschillen tussen de stelsels en de wettelijke

8 – Zie arrest van 9 november 2006, Turpeinen (C-520/04, Jurispr. blz. I-10685, punt 16).

9 – Zie arrest van 16 juni 2009, von Chamier-Glisczynski (C-208/07, Jurispr. blz. I-00000, punt 82 en de aldaar genoemde rechtspraak).

10 – Zie bijvoorbeeld arrest van 29 april 2004, Pusa (C-224/02, Jurispr. blz. I-5763, punt 18).

regelingen van de lidstaten, naargelang van het geval, meer of minder voordelig of onvoordelig zijn voor de betrokken persoon, naargelang van de combinatie van nationale regelingen die krachtens verordening nr. 1408/71 van toepassing zijn.¹¹

29. Verschillen tussen de nationale socialezekerheidswetgevingen en de toepassing daarvan op de in verordening nr. 1408/71 voorziene wijze, vormen volgens Finland – zoals hierboven vermeld – geen belemmering voor het vrije verkeer van werknemers en druisen derhalve niet in tegen de artikelen 21 VWEU en 45 VWEU.

30. Om bovengenoemde redenen meent Finland dat een bepaling van nationaal recht die voorziet in de mogelijkheid een socialezekerheidsbijdrage in te houden op het pensioen of de rente van een persoon die niet de in artikel 29 van verordening nr. 574/72 bedoelde inschrijving in zijn woonstaat heeft doen plaatsvinden, niet onverenigbaar is met de artikelen 21 VWEU en 45 VWEU.

31. Finland merkt verder op dat, zelfs indien het Hof van oordeel zou zijn dat in casu de heffing van een socialezekerheidsbijdrage strijdig is met de artikelen 21 VWEU en 45 VWEU, de heffing van een socialezekerheidsbijdrage wordt gerechtvaardigd op grond van de dwingende reden van algemeen belang die gelegen is in de dekking van de kosten van de diensten op het gebied van de sociale zekerheid.

32. Het Hof heeft in zijn rechtspraak uitgemaakt dat een maatregel die het vrije verkeer van werknemers in de zin van artikel 45 VWEU belemmert slechts toelaatbaar is wanneer hij een rechtmatig, met het Verdrag verenigbaar doel nastreeft en zijn rechtvaardiging vindt in dwingende redenen van algemeen belang. In een dergelijk geval is echter tevens vereist dat de toepassing van de betrokken maatregel geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te verzekeren en niet verder gaat dan ter bereiking van dat doel noodzakelijk is.¹² Volgens de rechtspraak kan een risico op ernstige aantasting van het financiële evenwicht van het socialezekerheidsstelsel een dwingende reden van algemeen belang vormen.¹³ Dit evenwicht strekt ertoe een evenwichtige en voor alle verzekerden toegankelijke verzorging door artsen en ziekenhuizen te handhaven.

33. Finland meent dat in het onderhavige geval belemmeringen van het vrij verkeer van werknemers in de zin van artikel 45 VWEU of, voor zover dat artikel niet van toepassing is, belemmeringen van het vrij verkeer van de burgers van de Unie in de zin van artikel 21 VWEU, ter waarborging van het financiële evenwicht van het nationale socialezekerheidsstelsel gerechtvaardigd zijn. Ook al heeft de vergoeding van een enkele behandeling geen significante gevolgen voor de financiering van het socialezekerheidsstelsel, het toestaan van een

11 – Zie arrest van 9 maart 2006, Piatkowski (C-493/04, Jurispr. blz. I-2369, punt 34), en arrest van Chamier-Glisczinski (aangehaald in voetnoot 9, punt 85).

12 – Zie arrest van 11 januari 2007, ITC (C-208/05, Jurispr. blz. I-181, punt 37).

13 – Arrest ITC (aangehaald in voetnoot 12, punt 43).

keuzemogelijkheid als hierboven besproken, zou aanzienlijke kosten kunnen meebrengen voor de lidstaten indien dit algemene praktijk zou worden.

34. Naar de mening van Finland is de heffing van een socialezekerheidsbijdrage derhalve tevens objectief gerechtvaardigd in het licht van het evenredigheidsbeginsel en in verhouding tot het daarmee nagestreefde doel.

Conclusie

De Finse regering is van mening dat de prejudiciële vragen van de verwijzende rechter moeten worden beantwoord als volgt:

Een bepaling van nationaal recht die voorziet in de mogelijkheid een socialezekerheidsbijdrage in te houden op een pensioen of een rente is, zelfs wanneer de betrokkene zich niet heeft ingeschreven in zijn woonstaat als bedoeld in artikel 29 van verordening nr. 574/72, niet onverenigbaar met de bepalingen van verordening nr. 1408/71 en verordening nr. 574/72 tot de uitvoering daarvan.

Een bepaling van nationaal recht op grond waarvan een socialezekerheidsbijdrage wordt ingehouden op het pensioen of de rente van een persoon wiens kosten van medische zorg voor rekening komen van de betrokken lidstaat, is niet onverenigbaar met de artikelen 39 EG (45 VWEU) en 18 EG (21 VWEU), ook al heeft de pensioen- of rentetrekker zich niet ingeschreven in zijn woonstaat als bedoeld artikel 29 van verordening nr. 574/72, en wordt in elk geval gerechtvaardigd door de dwingende reden van algemeen belang betreffende het financiële evenwicht van het socialezekerheidsstelsel.

Hoogachtend

Namens de Finse regering

De gemachtigde ¹⁴ Alice Guimaraes-Purokoski

Geen bijlagen.

14 – Op grond van § 93 van het Reglement van orde van het ministerie van Buitenlandse Zaken (550/2008, 28 augustus 2008) en het besluit van het ministerie van Buitenlandse Zaken (HEL 6070-8, 20 maart 2008) vertegenwoordigt juridisch adviseur Alice Guimaraes-Purokoski als plaatsvervangend gemachtigde de Finse regering bij het Hof van Justitie van de Europese Unie.